

Certosa di Calci

CALCI

memorandum

O
BONITAS

*Dit Calci-album
samengesteld
door*

*Threes van Dijck
en
Jan Peijnenburg*

*verschijnt
ter viering
van het 650-jarig bestaan
van de Certosa di Calci*

(1366 - 2016)

*6 oktober
Feestdag van St. Bruno*

Dit is geen
fotoalbum

Het is een
meditatieboek

Een visualisering
van het heilige

Een zieleboek
van roeping

Een gebedsboek
in stilte

Beeld en werkelijkheid

Wanneer tekst en beeld naast elkaar geen direct verband hebben met elkaar, kan er iets ongerijms ontstaan wat leidt tot onjuistheid verwarring en tegenstelling.

Dat kan plaats vinden in dit Calci-album wat aanvankelijk een beeldverhaal was, maar geleidelijk een levensverhaal werd van personen uit geleefde werkelijkheid,.

Terwijl in het algemeen tekst en beeld los van elkaar staan in eigen betekenis, kan deze samenhang betekenissen oproepen die beiden versterken en verpersoonlijken.

Omdat dit allemaal eigen teksten zijn, kunnen deze niet aan anderen gehecht worden of hun ter verantwoording staan. Wel kan er een wereld van herkenning zijn.

INHOUD

Ab initio: O Bonitas

1	Valle graziosa gratia plena vale o valde decora	9	Qui deducis velut ovem Joseph
2	In domum Domini ibimus	10	Ipse Spiritus postulat pro nobis
3	Introibo ad altare Dei ad Deum qui laetificat juventutem meam	11	Ecee quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum
4	Et Jesum benedictum fructum ventris tui benignum	12	Sumens illud Ave Gabrielis ore funda nos in pace mutans Hevae nomen
5	Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto	13	Ut Sacrificium
6	Ama et fac quod vis	14	Communitas in unum
7	Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris	15	Pax et Bonum
8	Intercedente beati Willibrordi	16.	Ecce nova facio omnia

Ad finem : In lumine tuo videbimus lumen

Spreekende stilte

Eeuwen van
woordeloos spreken
als verre echo
van het Woord
in den beginne
mocht klinken
in de vallei
van stilte.

‘In het begin
schiep God
hemel en aarde’

(Genesis 1, 1)

Het klonk door
het luidruchtig
spreken door
van mensen buiten
in de stilten
die er waren
tussen woorden
als eeuwig Woord.

‘God sprak
laat ons de mens
maken’

(Genesis 1, 26)

CERTOSA DI CALCI (Pisa)
S. BRUNONE fondatore del Sacro Ordine Certosino - 1084
(Quadro del Vanni)

O BEATA SOLITUDO

Een eeuwenoud Kartuizerklooster is een monument van god-menselijk leven. Een monasterium waar voor God alleen is geleden gestreden gebeden 'Soli Deo', is onsterfelijk en onvergankelijk.

Wat daar geleefd is en aan de schepping toegevoegd, wat daar in de geschiedenis van God met de mensen en de mensen met God is gebeurd, heeft zich geplant en groeit in tijd en eeuwigheid.

Van Pisa uit langzaam opstijgend naar de lange bergrug van de Appennijnen waar zilvergrijs de olijfbomen oprijzen tegen de hellingen en de Arno ontspringt, daar ligt als een oase de Valle graziosa.

Hier werd aan de voet van de Verruca in 1366 de Certosa di Calci gesticht: het beroemde Kartuizerklooster van Pisa, als kroonjuweel van middeleeuwse schoonheid en heiligheid van het monastieke leven.

Daar vestigde zich in 1946, na eeuwen lang uit Nederland te zijn verdreven een nieuwe gemeenschap van Nederlandse Kartuziers, in voorbereiding op de terugkeer naar Nederland in een nieuw te bouwen klooster.

Maar in 1971 werd de 'Stichting Dionysius de Kartuizer', die dit zou realiseren, opgeheven omdat er geen perspectief was. Er kwam geen hechte gemeenschap tot stand. Velen traden in, velen keerden weer.

Het mag als providentiël worden gezien (en wat is dat niet?), dat de Kartuziers toen niet terugkeerden naar Nederland naar een veel te nieuw, veel te weinig monastiek huis van architect de Valk.

De absolute wil om zich in Nederland te vestigen, was er in de Orde niet; ook niet de totale offerbereidheid die een nieuwe stichting vergt. Het was geen boven-persoonlijk ideaal.

De postulanten en novicen, die zich toch in ruime aantallen meldden, hadden 'Nederlandse' Kartuziers moeten mogen worden - naar eigen volksaard, karakter en geestelijke geaardheid.

Misschien had de Nederlandse gemeenschap ook wel niet de tijd mee, in groeiende religieuze vervreemding en secularisme; of was er te weinig charisma zowel in de kerk als in de samenleving.

Zou de Nederlandse gemeenschap en kerkgemeenschap bereid gebleven zijn de Kartuizers te onderhouden vanuit de overtuiging, dat zij de vlam van de hoop brandend houden?

Of moest er eerst een tijdperk aan voorafgaan, waarin de leegte weer zou hunkeren naar vervulling?
Moet de tijd waarin we nu leven de roep versterken naar contemplatie?

De Nederlandse Kartuizer-community heeft 25 jaar lang kunnen bestaan. Het Kartuizer-ideaal werd er beleefd op typisch Nederlandse wijze - onmiskenbaar historisch bepaald,

want het geloof en de beleving van dit contemplatieve leven was de vrucht van eeuwenlange katholiek-protestantse geschiedenis en de wederzijdse bevruchting ervan.

Het was eigenlijk een 'groeiproces'. Daarom was het zo bijzonder omdat op volkomen natuurlijke wijze geleefd en nagestreefd werd: de humanisering van het Kartuizerleven.

Het was er allemaal zo mooi: de natuur, de architectuur, het azuur van zee en lucht - en zo oud - waar het oude monastieke ideaal een natuurlijke ondergrond vond.

Ook zonder terugkeer naar Nederland is dit een bevreugende genaderijke tijd geweest - een geluksdroom die op veel momenten werd ervaren als een ware 'Beata solitudo',

zodat we mogen vaststellen dat daar het zaad is gezaaid voor de terugkeer van de Kartuizers naar Nederland. God zal zich daar hervestigen om weer Kartuizer te worden onder ons.

Wat hier geleefd werd aan toekomst, de gedroomde werkelijkheid, gedragen door verlangens en gebeden, zijn de blijvende fundamenten voor de thuiskomst van de Nederlandse Kartuizers.

Nu mogen wij omzien in dankbaarheid, met ontroering ook want in Calci is schoonheid ervaren, vreugde gevierd. Zij die er woonden, voelden dat God er als Kartuizermonnik met hen leefde.

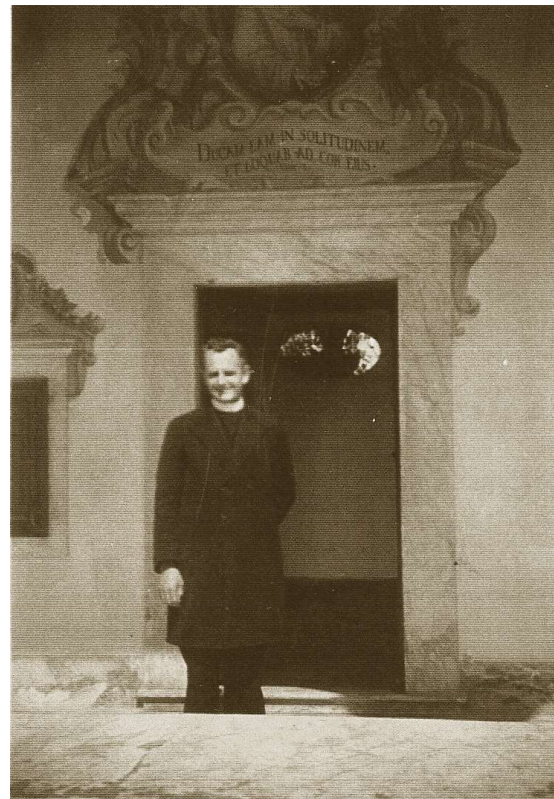
Memorial

Stil zit ik neer
bij een stroom herinneringen
die aan mij voorbijtrekt.
Nu sta ik erbij stil.

Al die lieve bekenden,
die hele grote familie
die ik in haast voorbijging,
waar ik haast niet naar omzag,

nu zie ik hen beter, nu
kijk ik met mijn hart
en voorbij aan uiterlijkheid
zie ik hun wezen.

Lieve, jullie allemaal,
die ziet dat ik jullie
nu eindelijk pas echt zie,
vergeef me, het spijt me zo.

Gedachtenis

Ook wanneer je als Kartuizer
ver van huis, ver van familie
en vrienden, ver van verleden
je dierbaren gedenkt in je gebed,
ben je hen geestelijk nabij
en zijn zij bij je in de kluis.

Wanneer wij overleden ouders
gedenken, zijn zij dicht
bij ons dan wij bij hen.
Dichtbij op de wijze waarop
God dichtbij is en zich
in liefde met de mens verenigt.

De gedachtenis van hen die reeds
een nieuwe werkelijkheid zijn
binnengegaan, brengt ons zelf
dicht bij de eigen aanstaande
werkelijkheid van heengaan uit
het aardse en het hemelse ingaan.

Ook daarom is het Dodenofficie
voor een Kartuizer van levensbelang.
Het is als de ladder waarlangs
de engelen aardewaarts komen en
hemelvaren - en mogen dan misschien
de Kartuizers deze engelen zijn?

- 1 Als een Middeleeuws paleis ligt de Certosa di Calci in de 'lieflijke vallei' tegen de bergrug van de uitlopers van de Appennijnen.
- 5 De Certosa, 650 jaar oud, nu omwoond door de dorpsbewoners van Calci, toen in het stille verre achterland van de stad Pisa.
- 6 Nog groeit het Citroenboompje tegen de zijmuur van een kluis - in het inmiddels verlaten klooster.
- 7 Beroemd schilderij van de Stichter van de Kartuizerorde, Bruno van Keulen - geschilderd door Quadro del Vanni.
- 10 Intrede bij de Kartuizers van de broers Kees en Jan Peijnenburg in 1952 op de feestdag van Johannes de Doper op 24 juni - komend van Lourdes en Rome.
- 11 Aankomst - staande voor hun kluizen.